

Pligtens Stemme, der kalder paa mig ovre fra den anden Side af Atlanterhavet! Desuden har jeg vistnok allerede trukket lovlig store Veksler paa Taalmodigheden her — —.«

»Aa, Passiar! Hvor kan De nu komme med saadan noget. De skal blive her!« ivrede Hofjægermesterinden, omsider bistaet af et Ekko fra sin Mand, der forresten var begyndt at blive noget omtaaget.

Per takkede i Tavshed med en Hovedbøjning men fortsatte:

»Saa svært det end falder mig at forlade dette Sted, som er bleven mig saa kært og hjemligt, er det nu ganske nødvendigt, at jeg gør Alvor af at bryde op. Men jeg kan ikke tage herfra uden at have udtalt, at Minderne fra mit Ophold paa Kærsholm altid vil være mig dyrebare, — og jeg tør maaske i denne Forbindelse rette en Taksigelse ogsaa til Bøstrup Præstegaard. Særlig tillader jeg mig at bringe Hr. Pastor Blomberg en ærbødig Tak for berigende Samtaler, hvis Betydning for mig jeg her ikke skal komme nærmere ind paa, men som jeg visselig ikke skal glemme.«

Trods denne sidste Forsikring, der øjensynlig var fuldt oprigtig ment, var Hofjægermesterinden dybt skuffet. Det var ikke en saadan Afslutning, hun havde tænkt sig. — Men det maatte ogsaa forhindres, at han rejste. Hun vilde senere tale med ham derom. Hun vilde ikke bedrages for